JUNIORII DE AZI, PERFORMERII DE MÎINE

Să ne preocupăm de creşterea lor în mod sistematic, la nivelul exigenţelor din sportul mondial

La trei luni şi jumătate de la încheierea Jocurilor Olimpice de la Montreal — şi gîndindu-ne că Olimpiada de la Moscova nu este chiar atît de îndepărtată pe cît pare, — ne propunem o incursiune în rîndurile juniorilor, adică ale celor care — în mare măsură — vor fi chemaţi să apere, în 1980, prestigiul sportiv al ţării, să consolideze şi să amplifice succesele obţinute în această vară.

În 1980 sportivii români vor trebui să cucerească mai multe medalii şi mai multe puncte, decît la Montreal. Pentru împlinirea acestui deziderat sînt necesare eforturi deosebite, mult sporite, o pregătire susţinută, începută din timp, şi efectuată la cei mai înalţi parametri. **Atenţia acordată tinerei generaţii este doar o parte din sfera problemelor care stau în faţa celor răspunzători de destinele sportului românesc şi care se cer a fi rezolvate pentru înfăptuirea îndrăznelor obiective planificate.**

JUNIORII DE AZI — PERFORMERII DE MÎINE, iată o axiomă a sportului, verificată de-a lungul anilor în zeci şi sute de întreceri, în toate disciplinele sportive. Aşadar, **cum creştem, cum formăm tînăra generaţie de sportivi, ce atenţie acordăm „schimbului de mîine", pentru ca mîine să putem culege roadele pe care le dorim azi ?** Juniorii de astăzi (17—19 ani) vor avea, la ora Jocurilor Olimpice de la Moscova, 21—24 de ani, vîrsta la care organismul omenesc este deplin format pentru a se exprima la cotele maxime ale potenţialului fizic, tehnic şi tactic, vîrsta optimă de realizare a marilor performanţe.

Să aruncăm, deci, o privire în „grădina" sportului românesc, pentru a vedea cum cresc — şi vom şti astfel şi cum vor rodi — tinerele vlăstare care vor trebui să fie în 1980 copaci zdraveni, în plină putere. Pentru a ajuta la formarea unei imagini de ansamblu asupra situaţiei actuale a activităţii sportive la nivelul juniorilor în ţară, ni se pare interesantă o trecere în revistă a rezultatelor obţinute în ultima perioadă de timp în competiţiile internaţionale care le sînt adresate — campionate mondiale, europene, Jocuri Balcanice, Concursuri Prietenia sau întîlniri întîrări — de echipele reprezentative de juniori şi junioare.

GIMNASTICA, sportul care de o bună bucată de vreme ne aduce numeroase satisfacţii şi care la Montreal a prilejuit o puternică afirmare a Nadiei Comăneci şi a colegelor sale de generaţie — am şi uitat, parcă, că strălucitele noastre reprezentante se află abia la... începutul vîrstei junioratului ! — ne va aduce cu siguranţă şi în viitor numeroase bucurii. Nadia Comăneci, Teodora Ungureanu vor mai culege, desigur, numeroase succese, dar deja, în spatele lor cresc, la „şcoala de campioane" din municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, dar şi la Baia Mare, la Galaţi etc. alte tinere talentate, pentru care exemplul deschizătoarelor de drumuri a fost stimulativ şi care vor contribui la menţinerea prestigiului şcolii româneşti de gimnastică, ridicat în arena internaţională tocmai de junioare !

Şi la **LUPTE**, sport unde, de asemenea, ne-am obişnuit cu performanţe valoroase ale sportivilor noştri la competiţii de maximă importanţă, există o preocupare permanentă pentru ridicarea de noi elemente valoroase, exprimată atît prin succesele tinerilor luptători în competiţiile la care participă, cît şi prin orientarea federaţiei de specialitate de a chema în pregătire, în loturile de seniori, o serie de juniori talentaţi, gata să ia locul celor ajunşi la apogeul carierei. Juniorii sînt înscrişi la multe turnee internaţionale — chiar de seniori — se rodează, se călesc, capătă experienţă, fiind gata pregătiţi să „treacă în prima linie".

Performanţa frumoasă a **POLOIŞTILOR** români, la Montreal, ne dă speranţa unui progres în continuare, mai ales că echipa naţională de juniori se remarcă, constant, la turneul internaţional de la Sofia (s-a clasat pe locul doi în ultimii doi ani) la care participă cele mai bune formaţii de juniori de pe continent. Din păcate, poloiştii noştri juniori resimt lipsa altor confruntări (nu au fost înscrişi la campionatele europene) din care n-ar avea decît de cîştigat.

Şi **HALTERELE** ne oferă prilejul unor constatări pozitive prin unele rezultate frumoase obţinute de juniori la campionatele mondiale. Dacă progresul elementelor talentate se va menţine şi după trecerea lor la seniorat, această disciplină se poate înscrie în rîndul celor pe care se poate conta, chiar la Jocurile Olimpice.

★ ★ ★

Dacă există sporturi în care „schimbul de mîine" se arată sănătos, plin de vigoare, care ne poate face să privim cu încredere reprezentarea viitoare pe plan mondial, nu trebuie să uităm că „afişul olimpic" cuprinde 21 de discipline. Să vedem, aşadar, cum se prezintă, la această oră, lucrurile în alte ramuri sportive.

Începem cu ATLETISMUL, sportul olimpic numărul 1, sportul care decerne cele mai multe titluri şi medalii. Din păcate, disciplina care nu ne-a adus la Montreal satisfacţiile pe care le aşteptam nu ne poate oferi, la capătul acestui sezon, constatări îmbucurătoare nici la nivelul juniorilor. La Balcaniada de la Atena, în august, atleţii juniori nu au cucerit decît 5 titluri de campioni — din totalul de 34 — înregistrînd cel mai slab rezultat din istoria participărilor româneşti la J.B. de juniori (în 1974 la Varna şi 1975 la Karlovac juniorii noştri obţinuseră 13 şi, respectiv, 12 victorii). La concursurile internaţionale „Prietenia" atleţii noştri se comportă de ani de zile modest şi am putea număra pe degetele unei singure mîini succesele atleţilor români de la înfiinţarea competiţiei ! Victoria la limită obţinută în meciul feminin cu echipa Ungariei, la Poiana Braşov şi, mai ales, insuccesul net în meciul masculin cu Ungaria (81—128 !) ne arată că schimbul de mîine al atletismului nostru nu prezintă — deocamdată — prea multe garanţii în vederea depăşirii rezultatelor seniorilor de azi. Nivelul îngrijorător al performanţelor juniorilor noştri dovedit în competiţiile amintite a ieşit pregnant în relief la campionatele republicane din vară, cînd am fost martorii unei adevărate avalanşe de rezultate mediocre. Fenomenul ni se pare simptomatic, de la generaţia de acum trei ani, a lui Megelea şi Ghipu, foarte puţini fiind juniorii care pot fi consideraţi un cîştig real pentru atletismul nostru. Chiar dintre atleţii care au concurat la Montreal, puţini sînt cei despre care se poate spune că s-au format şi afirmat în ultimul ciclu olimpic.

Să trecem acum la un sport care ne-a adus întotdeauna satisfacţii şi în care România este considerată, de multă vreme, una din primele forţe mondiale, **CAIACUL ŞI CANOEA.** Ce valoare au viitorii componenţi ai „flotilei" noastre de aur ? Dîba va avea la Moscova 26 de ani şi se va putea conta pe el, dar în spatele său ce avem ? La „Concursul Prietenia" sportivii români au obţinut o singură victorie la canoe dublu prin Gheorghe Titu — Ignat Hapei, apreciindu-se că juniorii români s-au comportat modest în comparaţie cu cei din U.R.S.S. şi R. D. Germană — forţe de primă mînă şi la seniori — dar şi în raport cu reprezentanţii Ungariei, Cehoslovaciei, Poloniei şi Bulgariei.

Pentru a rămîne pe... apă, ne oprim puţin asupra **CANOTAJULUI.** Acelaşi „Concurs Prietenia", desfăşurat în ţara noastră, a arătat că cele mai bune schifiste junioare au dovedit o valoare scăzută, lăsînd atît publicului cît şi specialiştilor o impresie neplăcută... Cu excepţia componentelor echipajului de 4 + 1 rame — care au obţinut unicul loc pe podium pentru echipa României — toate celelalte sportive s-au dovedit insuficient pregătite să facă faţă puternicelor echipaje din R. D. Germană, U.R.S.S., Polonia. Selecţia în cluburile noastre se face defectuos, aproape la voia întîmplării, de dragul realizării obiectivelor cantitative stabilite de secţii... Din nefericire, lacunele manifestate la acest capitol au început să se repercuteze din ce în ce mai vizibil (şi mai grav) asupra rezultatelor primelor garnituri ale ţării, exemplul cel mai recent şi cel mai edificator fiind evoluţia schifului românesc la Jocurile Olimpice de la Montreal. Acum, după Montreal, este de aşteptat ca şi în canotajul nostru să se ridice în mod firesc problema primenirii loturilor, a promovării unor noi elemente, dar...

VOLEIUL, sport în care am ratat, după cum se ştie, calificarea pentru J.O. de la Montreal şi în care eventuale referiri la importante succese româneşti în arena internaţională ating intervalul de timp cel mai recent în vecinătatea unui deceniu se exprimă, în ceea ce priveşte perspectiva, prin rezultatele echipelor naţionale de juniori în 1976. La turneele „Prietenia" — fetele s-au clasat pe ultimul loc, pierzînd toate meciurile cu 0—3 (!!!), iar băieţii pe penultimul, al VII-lea. „Consecventă", echipa masculină s-a clasat a 3-a la Balcaniadă (participarea a fost mai restrînsă...) unde însă fetele au cîştigat, dar în afara Bulgariei, adversarele nu pot fi considerate etaloane ale standardului internaţional la nivelul juniorilor.

Aşa cum se prezintă lucrurile în acest moment, nici **BASCHETUL** nu oferă perspective pentru prezenţa în arena olimpică. Locurile 3 (din 4) la Balcaniadă şi 6 (din 8) la „Turneul Prietenia" ale băieţilor şi 2 (din 3) la Jocurile Balcanice sau 8 (din 16) la campionatele europene (junioare II) ale fetelor, se situează în zona mediocrităţii performanţelor cu care ne-a obişnuit această disciplină. Cu toate că baschetul are un sistem competiţional complex şi complet, angrenînd în activitate copii de 8 ani (festivalul naţional de minibaschet) şi apoi, pe categorii de vîrstă, o masă largă de practicanţi, la diferite eşaloane, pînă la Divizia A, cu toate că s-au făcut eforturi considerabile pentru depistarea elementelor înalte, nivelul de ansamblu se situează în continuare sub cel al cerinţelor internaţionale, progresul fiind lent şi încă neconcludent. Nu este suficient să descoperi un element cu gabarit deosebit, trebuie să ştii ce şi cum să lucrezi cu aceşti tineri de excepţie. Or, pregătirea fizică a „giganţilor" este necorespunzătoare, tehnica lor rudimentară iar noţiunile de tactică individuală şi colectivă — extrem de sărace.

Nu trebuie să se înţeleagă că dorim rezultate cu orice preţ la nivelul juniorilor. Dar, cu 3—4 ani înainte de vîrsta optimă de împlinire sportivă, se pot vedea semnele caracteristice recoltei viitoare. Acesta este, în primul rînd, şi rostul competiţiilor adresate acestor tineri, fie că ele sînt campionate mondiale, continentale ori... simple concursuri şi campionate judeţene. Or, sumarul panoramic înfăţişat în rîndurile de mai sus ne îndeamnă să credem că **în ultima perioadă, în ultimii ani, această problemă esenţială a sportului de performanţă a fost oarecum neglijată şi, întrucît rezultatele nesatisfăcătoare nu sînt izolate la 1—2 sporturi, ci cuprind un număr ridicat de discipline olimpice, ne fac să credem că este vorba de o neglijenţă** pornită de la nivelul federaţiilor, continuînd cu consiliile judeţene pentru educaţie fizică şi sport, cluburi şi asociaţii cu secţii de juniori, unităţi sportive şcolare.

În ultimul ciclu olimpic a fost acordată o atenţie sporită pregătirii Jocurilor Olimpice de la Montreal. Au fost angrenate în pregătirea olimpică vîrfurile diferitelor sporturi, dar perspectiva imediată a estompat sarcinile de perspectivă şi acum, după Montreal, cînd se pune problema primenirii unor loturi, a schimbării de generaţii se constată că schimbul de mîine este „subţire". **Multe federaţii au întreprins însă, după Olimpiadă, vaste acţiuni de selecţie, în vederea depistării de elemente talentate pentru J.O. de la Moscova.**

Acţiunea este bună, dar ea reprezintă într-un fel trezirea la realitate, recunoaşterea faptului că problema juniorilor a fost neglijată, că ceea ce trebuia să fie un proces continuu, se realizează acum brusc.

Acţiunea vastă de selecţie îşi va arăta, sperăm, utilitatea, chiar dacă în unele ramuri mai tîrziu de 1980, pentru că este greu de crezut că în 3—4 ani un începător poate fi ridicat la condiţia de concurent olimpic, ca să nu mai vorbim de medaliat sau învingător. Ceea ce s-a reuşit în această toamnă trebuie să devină un stil de lucru permanent, şi nu numai la nivel superior, central, al conducerii sportului, ci în toate secţiile şi asociaţiile sportive.

La festivitatea cinstirii succeselor obţinute la Montreal, desfăşurată la Palatul Sporturilor şi Culturii, la 19 august, secretarul general al partidului, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, spunea : **„...Va trebui ca să ne aşezăm, să analizăm cu răbdare, să tragem învăţăminte şi să trecem la o organizare mai bună a activităţii noastre în toate sectoarele. Avem în vedere ca în următorii ani să intensificăm activitatea sportivă în şcoli, să facem în aşa fel încît să nu existe şcoli fără puternice echipe sportive, de gimnastică şi în alte domenii de activitate. Să întărim activitatea cluburilor şcolare, a cluburilor universitare, cluburilor muncitoreşti, cluburilor sătesti, în aşa fel încît mişcarea sportivă să se transforme într-o puternică mişcare de masă care să cuprindă întregul tineret al patriei".**

Cuvintele secretarului general al partidului indică în mod clar drumul care trebuie urmat.

Orientări preţioase reies şi din şedinţa Comitetului Politic Executiv din 16 noiembrie în care a fost analizat programul de dezvoltare a activităţii de educaţie fizică şi sport în ţară, pe următorii 5 ani. Programul urmăreşte reorientarea activităţii sportive către şcoli, crearea de asociaţii sportive în toate şcolile, crearea de cluburi sportive şcolare, unele de înaltă performanţă.

Punerea pe baze noi a activităţii sportive şcolare este o problemă de mare importanţă, o sarcină de răspundere, la reuşita căreia trebuie să-şi aducă contribuţia nu numai C.N.E.F.S. ci **toate organele şi organizaţiile cu atribuţii în domeniul sportului (şi în mod cu totul deosebit Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului).** Şcoala trebuie să devină unitatea de bază a sportului nostru de performanţă. De reuşita organizării sistemului sportiv şcolar depinde eficienţa procesului de formare a performerului sportiv, a campionului de mîine.

Drumul spre marea performanţă, al copilului, al juniorului intrat pe poarta stadionului este lung şi dificil. În pregătirea, la diferite niveluri, de la începători pînă la componenţi ai loturilor republicane, **trebuie angrenaţi tehnicienii cei mai bine pregătiţi, cu experienţă şi rezultate bune în munca cu juniorii.** *Aspectele negative existente în activitatea la nivelul juniorilor, cu consecinţele lor — rezultatele slabe în confruntările internaţionale la nivelul echipelor reprezentative, — trebuie să constituie un semnal de alarmă pentru fiecare federaţie. Timpul irosit trebuie recuperat urgent prin* **acţiuni energice, bine gîndite, cu continuitate, pentru ca rezultatele sportivilor români în viitoarele competiţii de nivel mondial şi european şi cu deosebire la Jocurile Olimpice de la Moscova să se situeze la nivelul condiţiilor create, la nivelul exigenţelor.**

Pagină realizată de **Vladimir MORARU**

MARI COMPETIŢII ÎN 1977

În 1977, cei mai buni juniori români, echipele reprezentative, au în faţă numeroase competiţii importante. Iată cîteva :

ATLETISM : Campionatele europene, Donetk, 19—21 august ; Jocurile Balcanice, Poiana Braşov, 30—31 august ; Concursul Prietenia, Sofia, 5—7 august.

HANDBAL : Campionatele mondiale (junioare, ediţia I) : în România (Craiova, Braşov, Bucureşti, Ploieşti) 18—25 martie ; Turneul Prietenia, juniori : în Ungaria, luna august; junioare : în Cehoslovacia, luna august.

BOX : Jocurile Balcanice, Atena, 20—30 iulie ; Turneul Prietenia, în R.P.D. Coreeană, luna octombrie.

CAIAC-CANOE : Campionatele europene, Vichy, 5—7 august ; Concursul Prietenia, Snagov, 22—24 iulie.

CANOTAJ : Jocurile Balcanice, Pancearevo (Sofia), 21—23 septembrie ; Concursul Prietenia : fete în Polonia, 6—7 august ; băieţii în Cehoslovacia (24—25 iulie).

JUDO : Campionatele europene, Berlin, 3—6 noiembrie ; Turneul Prietenia, Sofia, 7—9 iulie.

LUPTE : Campionatele mondiale (greco-romane şi libere) în S.U.A., 11—16 iulie ; Jocurile Balcanice, Atena 6—8 mai ; Turneul Prietenia, în R.D. Germană, 15—17 iulie.

VOLEI : Campionatele europene : juniori în România (Bucureşti, Braşov, Constanţa) 31 iulie — 4 august ; junioare : în Iugoslavia, 5—12 iulie; Jocurile Balcanice, în Grecia (data nestabilită) ; Turneul Prietenia, juniori, în Cehoslovacia (data nestabilită).

HALTERE : Campionatele mondiale şi europene, Sofia, 9—17 iulie ; „Cupa Dunării", în Cehoslovacia, 24—26 iunie ; Turneul Prietenia în Polonia, 24—28 august.